

SEMBLANÇA

de

MARIA TERESA BOIX

"Estimar, pregar, cantar... això és tota la meua vida".

Lamarfíne

Maria Teresa Boix la podríem presentar en un sol angle des del qual ha assolit una merescuda notorietat: la que correspon a la seva vocació i professió musical. És professora de piano en l'especialitat de cant. És la primera dona sabadellenca que té aquest títol: professora de cant.

M^a. T. Boix té aquesta vessant que ens ompliria la nostra comesa, però cal descobrir en ella altres aspectes dels quals no la podem deslligar, a no ser que vulgèssim pecar d'injusts.

I per arribar a aquest lloc, ha posat la seva ferma i porfídiosa voluntat, sense defallir al llarg del camí.

Cal remontar-nos a la seva infantesa, quan tenia uns set anys. Al col·legi de les MM. Escolàpies iniciaren unes classes de música. Ho proposaren a les alumnes i M.T. Boix s'hi apuntà.

-La meua mare li va plaure d'allò més, tota vegada que era la seva il·lusió de ben jove d'anar a classes de música. Va dir-me: "Ja que no ho vaig poder fer jo, em satisfà que ho facis tu..."

Fou precisament a les primeres lliçons, amb el mestre Josep M^a. Llorens, que ell va intuir les aptituds que apuntaven en aquella nena. Ell mateix ho esposà als seus pares. Poc temps després, el mateix Llorens se l'emportà a Terrassa on se celebrava un festival, en el qual hi participava Marcos Redondo.

-Aquest fou qui m'agafà i em va asseure damunt les seves cames i em va dir quatre delicadeses...

(També li va pronosticar que faria carrera, però M. Teresa no vol que ho digui. I no ho dic: només ho escric...)

Des d'aleshores s'arrela la seva vocació. Només falta continuar-la amb

una total i indefallent il·lusió, sacrificant-se per ella, plenament.

Entrà a formar part de l'Orfeó de Sabadell d'on més tard seria solista. Contrau matrimoni amb Valenti Mestre, que ha estat per ella un consort i un suport excepcional, puix s'ha esmerçat a animar-la i a ajudar-la en la seva carrera. Jo crec que ell és el seu millor i fidel admirador. Ell té altres aficions artístiques, com les de rapsoda i pintor, però li manca temps per poder-s'hi dedicar.

M^a. T. Boix segueix estudiant. Obté el diploma de piano a l'Acadèmia Caminals de Barcelona. Continua després al Conservatori Superior de Música del Liceu, on obté els títols de professora de piano i de professora de cant. El mateix Conservatori se la distingeix amb el premi extraordinari per cantants d'òpera.

Aquesta carrera la compagina amb mestressa de casa. Puja els fills -quatre- i imparteix classes a casa seva. Mentre està donant lliçons té l'infantó al peu del piano.

En una ocasió és la seva mare que li diu: *"Volia que fossis el que has arribat a ser, però et confesso que de música i de cant me n'has donat el cor complert..."*

La música alegre i reconforta l'esperit. Aquesta aseveració es fa palesa sustancialment en M^a. Teresa. Ella sempre la veus igual. Té un fons alegre que el comunica. Jo crec que està sempre amb un **al·legro**...

És una professora que sap guanyar-se l'aquiescència dels seus alumnes. Sap dir-los la paraula preci-

sa en el moment oportú. Fins i tot hi ha una anècdota que li plau explicar:

-En una ocasió, una alumna va dir-me que entre totes les professores que tenia, la que més li agradava era jo, perquè era la que renyava més bé...

Durant l'entrevista -un parèntesi en el seu dens horari de treball- sentim les notes d'un violí. És la Montserrat, la seva filla, que dona classes de violí, mentre cursa la carrera d'aquest instrument. També té fusta...

A un pany de paret hi ha emmarcat un conjunt de fotos que són testimoni d'unes vivències de la seva carrera. Però n'hi ha una que no té res que veure amb el conjunt: els aleshores prínceps d'Espanya, Carles i Sofia, estant amb el matrimoni Mestre-Boix, posant per un motiu entranyable: M^a. Teresa havia conquerit el premi nacional de la millor mestressa catalana. Fou un concurs allà a l'any 1970, a la capital. Hi participà una selecció de "amas de casa". La nostra compatriota passà per múltiples exàmens i en sortí distingida com la millor mestressa catalana. Fou obsequiada esplèndidament i gentil. Avui constitueix un bell record.

-Fou com un somni -diu, ara.

(M^a. T. Boix, en un moment de l'audiència al Palau de la Zarzuela, va poder tenir assegut a la falda el petit príncep Felip). (11-12-70).

Observem les altres fotos: són instantànis de la seva vida professional.

-Aquesta és d'una meua actuació al Liceu... Aquesta altra amb l'Orfeó -va senyalant-. Aquesta amb el cor de

nois i noies... A l'Auditori... a la Faràndula... etc. etc.

DIÀLEG

- Quantes coses ets, Maria Teresa?
 -Hi ha un títol incomparable per una dona, que és el de **mare**. Sóc mare de quatre fills. I, per vocació, sóc professora de música amb l'especialitat de cant.
 -Què ets sents més: dona o artista?
 -Les dues coses a la vegada. Són compatibles en mi.
 -Qui et va donar la primera mà?
 -El meu primer professor de piano: el recordat i admirat Josep M^a. Llorens.
 -Has tingut dificultats per a obrir-te camí?
 -Les pròpies de tot artista amb esperit de lluita.
 -La teva vida, resulta fàcil?
 -Ja hi tinc un cert aprenentatge.
 -Sempre fas el que et proposes?
 -Quasi sempre.
 -Et preocupa el que poden dir de tu?
 -No.
 -Tornaries enrera?
 -No, perquè seguiria el mateix camí.
 -Quin adjectiu de tots els que t'hauran dedicat et va complaure més?
 -Fa uns anys, arran d'aquell concurs a Madrid, sé que van comentar de mi: "No creïamos que las catalanas fuesen tan simpáticas"...
 -I dels que no t'han dedicat encara, ¿quin voldries que t'haguessin dit?
 -Que les tasques que m'he proposat hagin estat profitoses.
 -Estas en un moment creador o de crisis?
 -Quan hi ha projectes és possible crear.
 -Qualsevol temps passat fou pitjor?
 -Sí.
 -A part de les teves activitats artístiques, a quin altre Art et sents inclinada?
 -Amb l'art de Talia.
 -En la teva vida, hi ha més prosa o més poesia?
 -De molt belles poesies s'han fet belles cançons. Jo canto i ensenyo a

cantar. Sortosament visc més de la poesia.

-A què atribueixes aquesta teva extraordinària activitat?

-Des de molt petita em varen ensenyar que el temps que es perd no és recuperable. Tal volta vaig aprendre la lliçó massa al peu de la lletra.

Això demostra que aquesta excel.lent professora fou, abans, una alumna excel.lent...

Ja hem dit que M. T. Boix té cura del Cor de Nois i Noies de l'Orfeó de Sabadell. La seva tasca és d'encomi. Ara ja podem parlar que aquesta quasi centenària entitat, de tant prestigi a la nostra ciutat, tan entranyable per a tots, es podrà nodrir de noves i joves veus, preparades i educades pel nostre personatge.

Defugim, però, de parlar de l'Orfeó. A canvi parlarem de l'Escola Municipal de Música, que ha estrenat nous locals, els quals es troben situats en el carrer Sant Oleguer, 75 (Casa Bonaventura Brutau).

(L'acte de presentació dels nous locals va celebrar-se el passat dia 4 de novembre. L'Oriol Civil, el Conseller de Cultura, va dir que "l'Escola ha canviat". Certament, la millora -el canvi- és ben notori. "La vida i el treball de cada dia exigia aquestes millores", afegí. I acabà dient: "que es persegueix l'objectiu que l'Escola Municipal de Música esdevingui el centre per excel.lència de trobada, de formació i d'animació musical de la ciutat").

M^a. Teresa, professora de l'esmentada Escola, està il.lusionada per aquest nou futur. "Sabadell ho necessita, perquè l'alumnat creix"-ens diu.

En aquesta Escola s'ha constituït, recentment, un nou cor -el cor del Conservatori- la direcció del qual ha estat confiada a M^a. T. Boix. Ella confia molt en aquest conjunt en el qual s'hi apinyen 80 veus.

-Aleshores, podem dir que Sabadell canta més que mai?

-Sí, es pot afirmar.

Ara a l'esmentada Escola es fa fins els sisè curs. Els dos finals i el títol es

fan a Barcelona. Ja s'ha donat un nou pas.

Es plany, però, de la manca de professors de cant a la ciutat.

-Hi ha més alumnat femení o masculí?

-Femení -diu.

A l'Escola Municipal de Música s'hi pot ingressar a partir dels 14 anys les noies, i als 18 anys, els nois. És naturalment, per raó de la veu.

(Això ens confirma que la dona ens aventatge amb veu. I amb vot...)

Aquest estiu passat M.T. Boix ha estat a Salzburg, Àustria, realitzant un "Curset Internacional". Participà en el d'Expressió Musical a cura del professor Paul Schilhawski i el de Tècnica Vocal, dirigit pel professor Rudolf Knoll.

Rebé una ajuda per part de l'Ajuntament de Sabadell, a manera de beca. Una beca, certament, escapçada, però una ajuda evidentment.

D'aquesta experiència internacional n'ha tornat amb un nodrit bagatge, que el qual podrà impartir al seu alumnat. Per a ella ha representat un nou sacrifici vocacional: deixar la família i trobar-se en un país estrany, només familiar pel llenguatge de la música. Tota vocació, fortament arrelada, obliga a molt. Ella en pot parlar a bastament.

Quedava al tinter una pregunta:

-Maria Teresa ¿per què no vares dedicar-te a l'òpera?

-El principal motiu ha estat que hauria hagut de canviar radicalment la meua vida. No ha estat pas per la veu.

Veü de soprano, veü dúctil i expressiva -com el seu temperament- dintre la línia d'una autèntica lied-rista.

Abans de cloure l'entrevista em proporciona la partitura de "La cançó del Mestre Jan", de Joan Altisent.

-Pots seguir la lletra -em diu, posant-se al piano.

I davant d'aquest singular auditori, m'obsequia amb el seu cant.

Jo només puc posar-hi, ara, la meua lletra silent...

Es una gentilesa de
MORRAL

Trofeus-Copes-Medalles-Insígnies-Clauers-Rètols-Plaques commemoratives- Etc. Treballs especials en bronze i aliatges.
 Arimón, 113-117 - Tels. 725 49 77 i 725 41 87 - SABADELL

PERFIL

En venir al món ho feu amb un do de pit...

Esvelta.

Mestressa.

Mestrívola.

La seva vida no és a pleu pla: sempre puja esglaó va, esglaó ve, o sia: per l'escala musical...

És d'una vitalitat homèrica.

Al.legro.

La seva vida és feta de cants i no de planys.

Ella, no solament alligona a la joventut:

és una lliçó per a tots...

Qüestionari "PROUST"

-El principal tret del meu caràcter?

-Sentir-me sempre igual.

-La qualitat que prefereixo en un home?

-La comprensió.

-La qualitat que prefereixo en una dona?

-La feminitat.

-Allò que més estimo en els amics?

-El desinterès.

-El meu principal defecte?

-Veure-ho tot bonic.

-La meva ocupació preferida?

-La música.

-El meu somni de benestar?

-Viure en una ciutat on es valori la música i no es coneguin les presses.

-Quina fora la meva pitjor desgràcia?

-No poder cantar ni tocar el piano.

-Què voldria ser?

-Útil per tothom.

-On desitjaria viure?

-Ja estic bé on estic: prop dels que estimo.

-Quin color prefereixo?

-El verd.

-Quina flor prefereixo?

-La rosa vermella.

-Quin ocell prefereixo?

-El canari.

-Els meus autors preferits en prosa?

-Balmes i Santa Teresa.

-Els poetes preferits?

-Verdaguer, Segarra, Mn. Geis, Pemán i Lope de Vega.

-Els herois de ficció?

-El Quixot.

-Les meves heroïnes de ficció?

-Madame Butterfly.

-Els meus compositors preferits?

-Mozart, Schubert, Schumann, Brahms, etc.

-Els pintors preferits?

-Rubens, Dolci, Sorolla, Vila Arrufat i d'altres...

-Els meus herois de la vida real?

-Els que segueixen fidelment la seva vocació.

-Les meves heroïnes històriques?

-Santa Teresa.

-Els noms que prefereixo?

-Lluís, Elisabeth, Maria, Montserrat.

-Que detesto més que res?

-El desagraïment i l'antipatia.

-Quins caràcters històrics menyspreu més?

-Un Hitler, per exemple.

-Quin fet militar admiro més?

-La batalla del Bruc.

-Quina reforma admiro més?

-La dels Reis Catòlics.

-Quins dons naturals voldria tenir?

-Els de no envellir mai.

-Com m'agradair morir?

-En ple coneixement.

-Estat present del meu esperit?

-Serè.

-Fets que m'inspiren més indulgència?

-La joventut desorientada.

-El meu lema?

-Alegrar el meu entorn.

-Com sóc?

-Alegre

-(I ho diu cantant...)

Joan Cuscó i Aymami

AVUI

EL NOSTRE DIARI